

Begin/Einde.

Ik heb een naam,
voor de volgende Socius Trefdag.
Aardige mensen dag.

Nog nooit zo veel mensen,
op zo'n zachte heldere toon,
"ik weet het niet" horen zeggen.
Om daarna zo veel wijsheid,
in het daglicht te leggen...

Dus jullie allemaal in het parlement.
En ook graag "for president".

(aarzelend applaus)

Jullie klappen voor jezelf.
Vandaar dit bescheiden applaus.

Ik heb geleerd over ROUW vandaag.
En dat er twee oevers zijn.
De oever van herstel waar de toekomst ligt.
En de oever van verlies.
Waar het verdriet is, de pijn.

En toen jullie klaptten daarnet voelde ik,
ik was in de rouw de laatste tijd.
Ik was hopeloos,
terwijl ik voor mijn werk de hoop juist verspreid.
Ik rouwde.
Omdat ik wereld kiest voor mannen,
die voor macht gaan voor strijd.
En dat voelde in vanmorgen,
ik was in de rouw de laatste tijd.

En door jullie applaus mocht ze er zijn.

Door jullie kwam ze naar boven,
de omnacht de pijn.
Ik beseftte dat ik me eenzaam had gevoeld,
Trump, Wilders, Netanyahu wil de wereld daarheen??
Maar daarnet in het applaus voelde ik,
NEE wij willen iets anders, WIJ.
Want ik ben niet alleen....

En dat neem ik mee,
als ik straks de wereld in ga.
Dat wij hier samen zijn NU,
maar ook straks ook nog hierna.
Als we weer allemaal dat doen wat goed is,
omdat we niet anders kunnen,
omdat het ligt in onze aard.

En hoe veel strijd er ook is buiten,
hier werd vrede geerd en bewaard.
En die vrede neem ik mee in mijn hart.
Want dit is niet het einde van deze dag,
dit is de start.

En de minister was er niet bij,
en ik wil haar vertellen wat er hier gebeurde allemaal....
En ik wil haar vertellen dat er hier geluisterd werd,
op hoog niveau.
In deze anders wat zakelijke,
maar nu zo warme sfeervolle zaal...

Hier waren we op de oever van verlies,
van waarden van schoonheid en van mensenrechten.
Hier durfden we te huilen vanmorgen,
en de muren die we voor ons verdriet zetten te slechten.

En ik was in de rouw de laatste tijd,
omdat het slechte het leek te winnen,
van alles wat goed is en puur.
En ik durfde die rouw niet te voelen,
dus ik verschanste me achter een muur....
Maar jullie applaus deed die verdwijnen,
omdat jullie naast mij kwamen staan.
En ik ga er niet achter terug achter die muur,

van onverschilligheid, als wij straks de wereld in gaan.

Want ja ik biedt hoop,
ik biedt troost omdat dat mijn bestemming is....
Ja ik biedt hoop en troost,
omdat ik dat al van af kinds af aan zelf mis....
Mijn ouders altijd strijd in stilte...
Dus ik voer vrede met taal....
Zo vaak en zo veel als ik kan,
in de wereld en vandaag in deze zaal....

Maar ik zag in jullie ogen,
dat ik ook wanhopig mag zijn...
Dat we pas hoopvol worden,
als we ook plaats maken voor pijn...

En ik leerde vandaag over rouw,
dat er twee oevers bestaan.
En dat jullie zowel op de oever van verlies,
als die van herstel naast mij staan.

En daar dank ik jullie voor,
met echt heel mijn hart...
En deze dag komt niet tot een einde,
maar zij is een nieuwe start....

En de oever van verlies is zo mooi,
met jullie aan mijn zij...
En door jullie lag er ook een bootje,
naar de andere oever,
en ook daar wachten jullie met mij.

Wanhoop EN hoop,
het is EN, we hoeven niet te kiezen.
Want misschien vinden we alleen de hoop,
als we haar ook af en toe verliezen.

Weet je waarom kinderen zich verstoppen?
Omdat ze gevonden willen worden.
Volwassen ook trouwens.
En ik verstopte me voor mezelf,
maar jullie vonden mij vandaag.

Jullie zeiden:

“je mag verdrietig zijn, dan zien we je even zo graag...”.

En wij waren hier met elkaar.

En we luisterden en zochten,
een belangrijk gebaar.

Hier werd geluisterd hier waren we samen.

Hier was ik omringd met mensen,
die voor “het goede” hun bed kwamen.

Want ze bestaan, en ik ben in rouw.

Voor elk kind wat door onrecht gestorven is,
elke man elke vrouw....

En liefde daar gaat het toch weer over,
in het begin en het eind.

En rouw haalt de liefde niet onderuit,
ze houdt haar overeind.

Rouw is de wortel van liefde dus durf haar te voelen,
vandaag en voortaan.

Durf te rouwen om de wereld
en de mannen die macht willen,
samen, voor we de wereld in gaan.

Hier was er vrede en ik zou willen dat we het horen,
dat er geen bommen vallen, als we stil zijn in deze zaal.

Laat ons de stilte van vrede zetten,
tegenover polarisering en oorlogstaal.

En ik hoop zo dat er een hemel is,
voor allen die stierven door onrecht.

En ik hoop zo dat er een hemel is,
voor ons ook maar voor die kinderen echt.

En als er een hemel is,
en er wordt geluisterd daar.

Dan klinkt dat zoals jullie luisteren hier,
dat is voor mij zonneklaar.

En mijn wanhoop mocht hier zijn,
omdat jullie haar droegen met mij.

En ik hoef niet met mijn tranen rond te lopen,
want hier vandaag kwamen ze vrij.
Dank daarvoor lieve mensen,
voor de liefde, die was er zo veel.
En daardoor kon ik zeggen:
“Ik sloot me af voor de wereld het greep me te veel naar de keel...”
Maar ik ga dat niet doen ik blijf open...
Omdat we *samen* straks de wereld in lopen....

Een weet wij dragen elkaar vanaf vandaag in ons hart...
Weet deze dag komt niet ten einde,
dit is niet de afsluiter, dit is de start.
Van de rest van ons leven,
op de oever van verlies,
samen in pijn en verdriet soms misschien.

En jullie zagen mij vandaag,
maar weet ik heb ook jullie gezien.
En ben ontroerd....en wanhopig vol hoop...
Het is daarmee, dat ik sterker de wereld in loop....

En ik wist het al maar vandaag nog veel meer....
En ik wist het al maar jullie spiegelde het me, nog een keer....
Wanhopig en hoopvol,
we zijn niet het een of het anderen,
we zijn allebei....
En dat mag en dat kan, en dat leerden jullie mij.

En ik ben soms te hard en te streng,
dat zie ik jullie ogen....
Voor de wereld zo lief,
maar voor mezelf weinig mededogen.
En zo zacht als jullie waren voor mij,
in hoe jullie mij hoorden en zagen.
Zo zacht wil ik de wereld terug in,
omdat we de pijn samen dragen.

En ik duwde ze weg mijn wanhoop mijn pijn,
Maar door jullie applaus liet ik ze toe.
En voelde ik, ik heb pijn ik ben moe.
En door dat weer de ruimte te geven,

was er DANKBAARHEID
voor elke seconde elke minuut,
van dit weerbarstige leven....
Rouw en liefde ze zijn hetzelfde,
dat leerde jullie mij.
Door rouw toe te laten,
komt de liefde ook vrij.

Dus laat me eindigen met een stilte,
waarin we verbonden zijn.
Laat me eindigen met stilte,
waarin ze een duet dansen,
de liefde en de rouw,
de vreugde de pijn.

(Laura laat stilte vallen.
Vele mensen lopen naar het podium,
en pakken eerst haar, en dan elkaars handen vast.
Applaus.)

Einde/Begin.

*Laura: Het was een eer om deze dat te mogen meemaken, en er woorden voor te vinden.
Aan alle aanwezigen een open sollicitatie. Reik uit als je mij als live schrijver/stand-up
filosoof wilt bij jouw event. Laat ons de wereld mooier maken.*

www.lauravandolron.com

